

Schoongemaakt blazen

Hij was het verlaten huis voor de tweede maal binnen gegaan. Hij stond op de gang voor haar foto. Ze zag er nog steeds heel mooi en aantrekkelijk uit. Hij verzette zich tegen de gedachte om er nogmaals zijn hand aan te branden.

Er had zich ongevraagd een klein duiveltje gemeld, dat steeds meer aandacht opeiste. De stem sprak hem streng toe.

Het geeft geen pas om je zo te laten gaan!

Hij zag dat de door hem verplaatste fauteuil nog steeds op de verkeerde plek stond.

Niets zal onopgemerkt blijven.

Hij wilde alles in de oude staat terugbrengen. De zware fauteuil moest weer terug naar de plek waar Duco hem voor het eerst had aangetroffen, helemaal achterin de gang. Dit is gekkenwerk! Er is niemand die notie neemt van de 'de originele plek'. Ik zal het je nog sterker vertellen, niemand weet dat er sprake is geweest van een 'originele plek. Ja, Harro, maar die is er niet meer. Van hem zullen we nooit meer iets horen.

Dus waarom laat je dat zware ding niet gewoon op de 'verkeerde plek' staan? Misschien was de originele plek minder opvallend en daardoor ook minder verdacht. De 'verkeerde plek', zo midden in de gang, recht voor haar beeltenis, was de verboden plek waar het genot zich aan hem had geopenbaard.

Wat voor belastende feiten konden er aan het licht komen? Er was niets dat wees op een Nauwe Betrokkenheid en daarmee wees in de richting van een Grote Schuld. Hij had hier in feite alleen maar heel even gezeten en beslist geen aanwijzingen achtergelaten die rechtstreeks op zijn identiteit konden wijzen.

Zijn verschoten DNA had hij die dag met een schone lap stof zorgvuldig uit het tapijt gewreven. Daarna had hij de schone plek nog nagelopen met een lauwwarm sopje. Een plens schoonmaakmiddel erbij, afkomstig uit een groene fles, die hij vond op een van de schappen in het aanrechtkastje. Het zou voldoende moeten zijn.

Het zou verdacht zijn, bedacht hij, dat het tapijt alleen maar op die ene 'verkeerde plek' gereinigd was. Het trok de aandacht, terwijl hij nou net de aandacht van die plek had willen afleiden. Moest hij dan het hele tapijt gaan reinigen? Of zou dit niet uitmaken? Het huis was vervuild. Het zou verdacht zijn wanneer alleen het tapijt schoon en verzorgd was. Ik zie de bevinding van de agent al in het rapport staan: 'Het hele huis was een bende. Alleen het tapijt was om door een ringetje te halen'

Welke conclusie zou dan gerechtvaardigd zijn?

Zelfdoding is niet strafbaar maar de hulp bij zelfdoding is dat wel. Dit volgt uit artikel 294 lid 2 van het Nederlands Wetboek van Strafrecht. Daar staat dat degene die een ander

behulpzaam is bij zelfdoding of hem daartoe de middelen verstrekt, een misdrijf pleegt als de dood ook daadwerkelijk intreedt.

Het recht op leven is een van de belangrijkste mensenrechten. Het is de wettelijke taak van het OM dit recht te beschermen. Vooral als het gaat om kwetsbare personen die hun doodswens niet goed hebben overdacht.

Een raadsel vraagt om een verklaring. Ze zullen hun hoofd erover breken. Een verdenking, zonder een lijk. Geen lijk, geen veroordeling. Wees gerust. Doe even rustig. Verdacht worden van moord, terwijl er geen lijk is, geen motief en geen wapen of bloed? Dat zal nog niet zo eenvoudig zijn.

Hij besloot het tapijt maar te laten voor wat het was. Voor de zekerheid wreef hij wat zand over het schoongemaakte deel, zodat het er weer als vanouds uitzag, net als de rest van de vloer.

In de ladekast trof hij verder geen bijzonderheden aan. Hij zag geen aanwijzingen die hem op het spoor van bekenden of familieleden zouden kunnen brengen. Ook zag hij geen een tipje van de sluier die de identiteit van de mysterieuze vrouw in het volle licht konden zetten. Hij had de trekker instinctief overgehaald, ondertussen verlangend turend naar die prachtige vrouw, die daar uitnodigend *An die Wand* hing.

Hij kon haar toch niet werkelijk in haar eer aangetast hebben? Hoe zie je dat voor je! Of zou er sprake kunnen zijn van een soort onstoffelijke beïnvloeding, een onbevleete ontvangst? Wat zou het geweldig zijn (en niet onredelijk) dat ook zij van haar kant op dat moment iets van liefde of wellust had gevoeld.

Gespiegelde Gelijktijdigheid.

Het was een groeiend gevoel van noodzakelijkheid. Hoe dat in elkaar stak, dat wist hij niet, maar hij moest zo snel mogelijk met haar verbonden worden.

De volgende morgen, terug in zijn huis. Hij werd wakker en keek naar het plafond. Stevige houten balken, een gezellige Scandinavische blokhutten sfeer. Zijn kleren, netjes opgevouwen op een stoel naast het bed. Vroeger zou het geluid van een tikkende klok hem razend gemaakt hebben, maar nu gaf het hem een gevoel van orde en regelmaat, een gevoel van geborgenheid. Verbonden met de tijd, met alle tijd van de wereld. Hij stond op en krabde wat aan zijn billen. Hij had slecht geslapen. Nachtelijke beelden vloeiden maar langzaam uit hem weg.

In een droom was hij een stukje langs de rivier gaan lopen. Al snel had een onbekende vrouw zich bij hem gevoegd. Haar gezicht zat verborgen achter een grote bos blonde krullen. De sfeer was gespannen. Er viel geen onvertogen woord. Sterker nog, er werd helemaal niets gezegd.

Laat me raden. Ben je soms verliefd op mij?

Ze maakte een bevestigende beweging met haar hoofd. Haar gezicht zat nog steeds verscholen achter het lange blonde haar. Het was een intens moment. Lief en mooi in de droomtoestand, maar in de waaktoestand was er een scherp gevoel van gemis.

Het kon gebeuren, dat je achtervolgd werd door een terugkerende droom. Nooit op afroep, maar altijd onaangekondigd en onverwacht. Hij had ooit eens in een belangwekkende psychologisch tijdschrift een artikel gelezen dat beweerde dat terugkerende dromen significante boodschappen bevatten.

Centraal in dat betoog was de overtuiging dat symboliek in een droom je in contact kon brengen met de bron van kennis. De informatie zou je in de droom aangereikt worden. Door wie en met welke bedoeling, dat was niet duidelijk.

Met dat soort beweringen kun je niet anders dan geduldig zijn. Niet gelijk afbranden. Je moet het eerst een tijdje op je laten inwerken voordat je in staat bent om het gedachtengoed op waarde te schatten. Althans dat is mijn mening.

De wind was gaan liggen. Het was stil in het bos. Een goed moment om de gebeurtenissen van de laatste tijd eens te overdenken.

Hij tuurde in de richting van het verlaten huis, dat er op dat moment rustig en tevreden bijlag.

Kan dat eigenlijk wel? Dacht hij. Een realiteit subjectiviteit als rust en tevredenheid toedichten? Behoort de rust en de stilte toe aan de dingen om ons heen? Of weerspiegelde de rust van de dingen om hem heen zijn eigen rust? Opeens werd het hem duidelijk. In een bos kan het niet stil of rustig zijn. Het is de rust en de stilte die in ons zichtbaar wordt. Het behoort niet toe aan de lucht, de bomen en de vogels. Misschien aan ons beide. Of aan niemand of niets. Zo als gewoonlijk liep zijn denken weer op niets uit.